

phòng, dường như để làm quen với cách bày biện.

Hai phút sau, hắn từ từ tiến vào phòng ngủ.

Giày bốt để cõng nên bước êm ru, phải có nhĩ tay bén nhạy như Lisa mới nghe được. Đến cửa phòng ngủ, hắn ngần ngừ một vài giây, rồi xò vào.

Nhẹ nhàng, Lisa bước theo. Nàng vẫn giữ thái độ bình thản và lì lợm thường ngày.

Gã đàn ông tần ngần một lát trước tủ áo trước khi mở ra và cho tay vào lục lọi. Dưới ánh đèn bấm, hắn lục lọi một cách ung dung, không làm quần áo mất thứ tự, chứng tỏ hắn là chuyên viên trong nghề.

Đột nhiên, hắn ngừng tay.

Có lẽ hắn vừa nhớ đến một chuyện quan trọng. Lisa thấy hắn khép cửa tủ, hấp tấp quay ra giường ngủ, vén mùng quan sát. Không thấy ai trong giường, hắn khựng người, vội vã trở ra phòng khách, sửa soạn ra sân.

Nghiên cứu bộ điệu của người lạ, Lisa biết chắc hẳn không phải là nhân viên an ninh của Trung tâm. Dầu hắn là ai, Lisa cũng phải lộ mặt nạ.

Gã đàn ông dang lò mò trong tối thì đèn được bật sáng quắc. Hắn giật mình, dứt bàn tay phải vào túi. Song Lisa đã cất tiếng, giọng đe dọa:

— Bỏ tay ra.

Gã đàn ông giương cặp mắt ngơ ngác nhìn Lisa. Trong một phần mười giây đồng hồ, Lisa đã quan sát được rõ ràng người lạ từ đầu xuống chân.

Hắn mặc áo choàng rộng màu đỏ tươi, đội mũ vải cùng màu. Tuy thân hình cao lớn, hắn lại có nước

da xanh tái, không phải màu da trắng của người phương Tây mà là màu da bủng beo của người châu Á ít được phơi nắng.

Lisa gần trong lần nữa:

— Ông là ai? Ông vào đây ban đêm làm gì?

Lưỡi dao nhọn hoắt, và sáng loáng nhẩy gọn vào tay người lạ không biết từ bao giờ. Lisa lùi một bước, dựa lưng vào tường.

Người nữ điệp viên CIA không tỏ vẻ kinh sợ trước mũi dao chí tử sắp phập xuống. Tuy sức yếu, nàng vẫn đủ bản lĩnh độ tài với tên sát nhân. Lăn lộn nhiều năm trong nghề, nàng đoán biết gã đàn ông hung dữ này không thuộc vào hàng cao thủ.

Lisa tìm cách kéo dài thời giờ:

— Ông là ai? Tại sao ông muốn giết tôi?

Người lạ đáp, giọng khàn khàn, mệt mỏi:

— Thật ra, tôi không có ý định hại bà. Tôi vào đây để làm một công việc khác. Không may bà ở nhà. Và không may bà lại thức. Vì vậy bà phải chết.

Hắn tiến sát, lưỡi dao quay một vòng trong không khí. Lisa lách sang bên. Nàng né rất nhanh, khiến mũi dao đâm trượt xuống tủ buýp phê. Gã đàn ông hoành dao, phóng nhát thứ hai. Lisa chạy sang phòng khách. Hắn rượt theo.

Bất thần Lisa đứng lại, xĩa bàn tay phải ra. Nàng đánh vào cườm tay hắn cho lưỡi dao tuột xuống. —

Song hắn nghiêng rặng chụm đau, 5 ngón tay bắt chặt lấy chuôi dao bằng ngà voi. Rồi hắn thét lên một tiếng thét ghê hồn. Lisa có cảm tưởng tiếng

thét của hắn vang dội khắp thung lũng, đánh thức mọi người dậy.

Mắt hắn chuyển sang đỏ ngầu như tóe máu. Gân tay hắn rung lên bần bật. Hắn lại tiến lên, khoa dao.

Lisa lùi, lùi thêm nữa. Nếu ra được bao lon, nàng sẽ nhảy xuống vườn. Nhưng gã đàn ông đã đoán được mưu kế của nàng. Hắn đi vòng ra cửa bao lon, dồn nàng vào góc. Bước vội, nàng vướn chân hắn, trượt ngã.

Gã đàn ông rú lên cười sảng sặc, lưỡi dao lấp lánh dưới đèn, bổ xuống. Năm dài trên sàn nhà, Lisa chờ chết. Thế là hết. Nàng chưa trả được thù mẹ. Nàng chưa làm tròn được nhiệm vụ do CIA giao phó với nhiều tin tưởng. Thu Thu phải tiếp tục hoạt động một mình giữa trăm ngàn nguy hiểm. Bỗng một tiếng súng nổ chát chúa.

Tiếp theo là tiếng chân người rầm rập và tiếng hú quái đản. Lưỡi dao rơi xuống gạch đánh keng. Gã đàn ông ôm cánh tay trúng đạn, lao đảo dựa vào buyp-phê trước khi gieo mình xuống đi-văng.

Lồm cồm bò dậy, Lisa thấy hai quân nhân đội mũ sắt sòng sọc chạy vào khẩu tiêu liên trên tay còn nghi ngút khói.

Một người hỏi Lisa giọng lo lắng :

— Bà hề gì không ?

Tay nắm đầu gối, Lisa lắc đầu. Người thứ hai suy t soa :

— May quá, chúng tôi đến kịp. Nếu không..

Nói đoạn, hắn giáng bả súng vào gáy gã đàn ông lạ mặt, rồi ghé vai xốc đồng thịt mềm nhũn ra cửa.

Lisa còn bàng hoàng thì một người thứ ba từ bên ngoài khệnh khạng bước vào, lẫn mình trong bộ quân phục Số viết. Liếc nhìn cầu vai, nàng biết hắn là thiếu tướng an ninh KGB.

Nàng sợ nhớ ra một khuôn mặt quen thuộc. Khuôn mặt xương xẩu và lạnh như băng này đã xuất hiện đêm qua trong khu rừng bao vây Trung tâm KX.

Hắn đồng dục lên tiếng :

— Chào Lisa. Tôi là thiếu tướng Luy xốp.

Dáng điệu mệt mỏi, người nữ tỳ ngồi xuống ghế :

— Chào thiếu tướng. Quả thật tôi không ngờ. Suýt nữa tôi mất mạng. Tôi không ngờ gian phi lại lọt được vào trung tâm. Nếu bác sĩ Mông ở nhà thì thật nguy hiểm.

Luy xốp chia thuốc lá mời :

— Xin lỗi bà. Bà yên tâm. Từ nay sẽ không còn chuyện đáng tiếc xảy ra như đêm nay nữa.

Lisa khéo nhắc lại câu hỏi tò mò :

— Lạ thật. Đại tá Bun vạch dẫn tôi là Trung tâm được bảo vệ cực kỳ nghiêm mật, một con chim lạ cũng không thể lọt vào, thế mà... Thế mà tay sai của địch dám lên vào phòng riêng của bác sĩ Mông để ám sát.

Về bối rối hiện trên mặt Luy xốp. Hắn giả vờ thờ khởi thuốc lá trên trần nhà để chọn câu trả lời. Một phút sau, hắn cười đáp :

— Không phải đâu. Người đàn ông hỏi này không phải là tay sai của địch. Hắn là nhân viên ở đây. Đúng hơn, hắn phục vụ trong khu vực Đồ. Bà nhìn hồ-lu và mũ của hắn thì rõ. Hắn suy

nhược thần kinh nên được đưa tới bệnh xá điều trị. Bệnh xá ở cách đây nửa cây số. Thừa cơ đêm hôm, hắn trốn ra ngoài làm bậy.

Lisa thở phào ra vẻ đã hoàn hồn :

— Á ra thế !

Thiếu tướng Luy xộp xoa hai tay vào nhau :

— Bà cũng đừng ngại cho bác sĩ Mõna. Đêm nay, bác sĩ dùng cơm với đại tá Bun vịch. Á, nhân tiện, tôi cần dặn bà một điều. Một điều quan trọng..

— Thiếu tướng muốn tôi khóa cửa căn thật phải không ?

— Không. Cửa mở suốt ngày đêm cũng không sợ mất mát. Tôi chỉ yêu cầu không thuật lại chuyện vừa xảy ra cho bác sĩ Mõna, cũng như cho bất cứ ai trong Trung tâm biết.

Lisa ngó Luy xộp trân trân :

— Thưa... có lẽ tôi không dám tuân lệnh của thiếu tướng.

Luy xộp nhún vai :

— Ở đây, từ trước đến nay, chưa ai cưỡng lại lệnh của ban An ninh, do tôi điều khiển. Kỷ luật ở đây rất nghiêm khắc. Mạc tư khoa cho tôi được toàn quyền. Cách đây một tháng, một nhân viên đã bị hành quyết về tội bất phục tùng.

Mặt người nữ ty hơi tái :

— Nghe thiếu tướng nói, tôi rất lo ngại. Là công dân Sô viết trung thành, tôi sẵn sàng nghe theo sự dạy bảo của thiếu tướng. Song còn bác sĩ Mõna. Bà Mõna sẽ khiển trách tôi nếu việc này đến tai.

Luy xộp cười nửa miệng :

— Tôi bảo đảm là bà Mõna không biết. Thôi, chào bà.

Luy xộp quày quả đi ra, không chờ Lisa chào lại. Bâng khuâng, người nữ nhân viên CIA nhìn đồng hồ. Bên ngoài bóng tối đã phủ kín thung lũng. Tuy chưa ăn tối, Lisa không thấy đói.

Một niềm lo âu kỳ lạ tràn ngập lòng nàng.

(Nhạc pa-sô-dốp tình tứ tràn ngập gian phòng rộng. Thu Thu nắm chặt bàn tay cho khỏi run.

Sisumang chỉ còn cách một quãng ngắn. Vì bị hai cặp trai gái chặn lối nếu không Sisumang đã tới bên nàng.

Cố giữ vẻ thản nhiên, Thu Thu mỉm cười với Bun vịch :

— Xin phép anh một phút.

Không đợi Bun vịch trả lời, nàng đeo xắc tay lên vai, đứng dậy, tiến về phía phòng rửa mặt. Như hoa tiêu trên phi cơ siêu thanh, nàng suy nghĩ thật nhanh. Nàng không còn cách nào nữa, ngoài nước bài liều mạng. Vì nàng biết là Sisumang đã nhận ra nàng.

Là sĩ quan chuyên môn về an ninh, hắn không thể làm lẫn. Tuy vậy, Thu Thu vẫn không lo sợ. Nàng vững tin vào sắc đẹp độc nhất vô nhị của nàng. Sisumang sẽ không dám hạch tội nàng. Nhược bằng...

Thu Thu đẩy cửa phòng rửa mặt. Phòng này được ngăn đôi, phía trước để rửa tay, và soi

gương. Thân nhiên — về thân nhiên cố hữu của người nữ điệp viên gan dạ, giàu kinh nghiệm — nàng đặt vị da lên mép lavabo, mở ra lấy lược và dầu thơm, rồi uốn ngực chải tóc. Vừa chải, nàng vừa nhìn trong gương để quan sát từ phía.

Nửa phút sau, Sisumang bước vào. Chưa kịp khập cửa, hắn đã buông ra tiếng kêu sung sướng :

— Thao My. Em Thao My.

Thu Thu làm thình. Sisumang gọi to :

— Thao My. Em quên anh rồi sao ? Sisumang đây mà.

Thu Thu từ từ quay lại, nhìn giữa mắt Sisumang :

— Đại tá nhớ đây là đâu không ?

Giọng Sisumang trở nên cảm động và tha thiết :

— Là đâu, anh không cần biết. Gặp em là đủ rồi. Thật anh không ngờ. Không ngờ Thượng đế đã ban ơn cho anh gặp em. Thao My ơi, anh nhớ em gần phát điên... Anh định tới nhà trọ tìm em như đã hứa, song thượng cấp bắt lên KX ngay lập tức. Thao My... Tim anh muốn đứng mất...

Thu Thu nghiêm mặt :

— Không phải Thao My. Tên em là Susu.

— Susu. Em còn nhớ thời khắc thần tiên trên máy bay từ Khang Khay đến Hà nội không ?

Giọng nàng đượm vẻ buồn ngủ :

— Suốt đời, em vẫn không quên. Nhưng anh ơi, ở đây mọi người đều phải quên hết dĩ vãng. Trung tướng Korin biết mình quen nhau thì ngay. Em sẽ bị thuyết chuyện về Liên xô.

— Về Liên xô ? Tại sao em lại đáp phi cơ từ Vạn tượng.

— Em có người bạn gái thân ở Lào. Thôi, anh đừng hỏi em nữa. Theo nội quy, em phải kín miệng. Chúng mình biết nhau, yêu nhau là đủ. Mọi việc khác đều phụ thuộc.

Chợt nghĩ ra, Sisumang hỏi dồn :

— Em làm ở đâu ?

— Phân khu K.

— Tức là ở tầng hầm thứ nhất. — Em giữ nhiệm vụ gì ?

— Em là chuyên viên toán học, ở trong nhóm khoa học gia nghiên cứu tia sáng Laser.

— Trời, vậy mà em nói dối anh làm nghề buôn, ra Hà nội cất hàng. Thành ra anh đã nhờ sứ quán Lào liên lạc với gia đình em. Em còn nhớ lão tham vụ sứ quán đón anh ở Gia lâm không ? Hắn là bạn cũ của anh. Anh đã nhờ hắn điện về bộ Ngoại giao điều tra về em.

Thu Thu chỉ chớp mắt nhẹ, nét mặt vẫn không biến đổi, tuy Sisumang vừa tiết lộ một điều quan trọng, khả dĩ làm hỏng công tác của nàng, nắm tay hắn, giọng thân mật :

— Em yêu cầu anh đừng nói với ai là quen em. Nhất là đừng cho ai biết chúng mình gặp nhau trên phi cơ. Em thú nhận là đã nói dối với anh. Nhưng nói dối là để bảo toàn bí mật. Tuy nhiên, có điều em hoàn toàn không nói dối : đó là mối tình sâu xa của em đối với anh.

☞ Dưới ánh điện sáng, mặt Sisumang hơi tái. Mắt hắn chớp liên hồi. Như người điên, hắn kéo nàng vào lòng, ôm ghì lấy. Nàng lặng yên chờ môi hắn để lên môi nàng. Thân thể hắn toát ra một ngọn lửa cực nóng, tưởng như có thể làm băng tuyết tan ra nước.

Sisumang quả là kho của về nghệ thuật hôn dân bà. Nếu không giàu kinh nghiệm, Thu Thu đã xum gói. Nàng đã quen với những cái hôn nồng cháy trong công tác nên đứng đưng như không. Trong đời, nàng chưa hề mềm người dưới sự mơn trớn của đàn ông. Ngoại trừ với Văn Bình.

Bàng khuâng, nàng liền tưởng tới Văn Bình. Giờ phút này, có lẽ chàng đang bỏ gói trong gian nhà cỏ, phóng tầm mắt vào đêm khuya mù mịt.

Sisumang ghi chặt thêm nữa. Thu Thu giả vờ run rẩy :

— Anh ơi, bao giờ chúng mình gặp nhau ?
Sisumang thở hồn hèn :

— Anh làm ở hầm thứ nhì, trong khu vực Đổ. Xuống dưới ấy khó lắm, nhưng anh sẽ tìm cách.

— Anh là người Lào phải không ?

— Phải. Ở đây, người ta đặt tên anh là Tchiao. Sisumang là tên thật của anh trong quân đội Lào.

— Tên anh hơi lạ. Tiếng Tchiao có vẻ Trung hoa nhiều hơn.

— Dĩ nhiên. Người ta bắt anh đội quốc tịch Trung hoa. Cũng như em giả vờ người Lào ấy mà.

— Em theo quốc tịch Sô viết. Song em sinh trưởng ở Viên đông. Anh giữ nhiệm vụ gì ở KX ?

— Nhiệm vụ liên lạc. Như em đã biết, Trung tâm KX được thiết lập gần Lai châu, trong một giải núi lớn giữa ba biên giới Trung quốc, Ai lao và Bắc Việt. Anh thay mặt cho hoàng thân Souphanouvong ở đây.

— Nghĩa là anh không ở dưới quyền đại tá Bun vich ?

— Không.

— Bun vich giữ nhiệm vụ gì ?

— Liên lạc giữa Trung tâm với Hà nội. Tại sao em hay nhắc đến tên Bun vich như vậy ? Em quen hẳn lâu chưa ?

— Xin anh đừng hiểu lầm. Em không có tình ý gì với hẳn. Em biết hẳn vì hẳn đưa em từ Hà nội lên đây. Sở dĩ em hỏi anh là vì hẳn có thể lực rất lớn. Hẳn có thể phá vỡ mối tình giữa đôi ta. Em xin nói thẳng với anh rằng hẳn đã tỏ tình song em cương quyết cự tuyệt. . .

— Thăng khôn kiếp. . . Ở KX, không ai lạ gì hẳn. Hẳn là tên sở Khanh tàn nhẫn số một.

— Em nghe nói hẳn được Mạc tư khoa che chở.

— Thế mới phiền. Nhưng cũng không sao. Em đề mặc anh đối phó.

— Thôi, chào anh. Bun vich đang chờ ở ngoài.

— Đêm nay anh sẽ đến nhà em. Chờ anh nhé!

Thu Thu giả vờ sùng sốt :

— Tài thật ! Anh biết chỗ ở của em từ khi nào ? Sisumang cười vui vẻ :

— Thú thật là anh chưa biết. Song đối với anh, điều ấy không khó. Anh được quyền lưu thông tự do khắp trung tâm. Và lại, anh có phép lạ thần thông. . .

— Phép lạ thần thông ?

— Em chưa biết ư ? Phép lạ thần thông vì em mà có. Vì em yêu anh, anh cảm thấy như được ban phép lạ. Em bảo anh xuống địa ngục, anh cũng không chối từ, hướng bồ. . .

Thu Thu định tặng cho gã đại tá Lào một nụ hôn đắm đuối, song vội ngừng lại vì nghe tiếng

giày bước tới. Nhanh như cắt, Sisumang bước qua phòng bên, dành cho nam giới. Thu Thu soi gương, cầm lược gỡ lại mở tóc bằng.

Bộ mặt sững sốt của Bun vich lộ qua cửa :

— Mòna, à quên Susu, sao lâu thế ?

Thu Thu nhoe miệng cười :

— Sắp xong rồi. Phiên anh chờ 5 phút nữa.

Cửa khép lại. Nàng đọc trong mắt Bun vich một tia ghen tuông ghê gớm. Song Sisumang lại ghen tuông ghê gớm hơn nhiều. Hấn núp nghe rõ ràng từ đầu đến cuối.

Hấn nghiêng răng, tức tối :

— Hừ, láo thật!

Thu Thu can :

— Nay, anh coi chừng, đừng bắt em nhắc lại nữa. Em tự ý trốn sang Lào chơi mấy ngày. Nghĩa là em đã vi phạm kỷ luật của KBG về an ninh. Các sĩ quan KBG cũng như đại tá Bun vich chẳng biết gì hết. Nếu Bun vich phăng ra em quen anh, và nhất là yêu anh, hẳn sẽ mở cuộc điều tra, và chuyển đi Vạn Tượng lên lút của em sẽ bị bại lộ. Nhẹ nhất là em bị đưa về Liên xô. Nhưng anh ơi, em không tin Bun vich buông tha em... Nhất định hẳn sẽ trả thù. Cho nên em sợ tình mạng khó thể được chu toàn.

< Sisumang thở dài :

— Anh hiểu rồi. Đêm nay, anh sẽ nói chuyện nhiều.

Thu Thu cất đồ trang điểm vào xách, đoạn yêu điệu bước ra ngoài. Không cần quay lưng nàng thừa biết Sisumang đang nuốt nước miếng ừng ực. Mới lo ngại 15 phút trước đã giảm bớt trong lòng nàng. Nàng hy vọng chiếm được sự tin cậy của Sisumang.

Nhưng còn Bun vich, con cáo già thâm độc của KGB Sô viết ?

Bun vich ngồi trầm ngâm trước chai vodka cạn quá nửa. Mặt hẳn buồn so như đã bị nằng bỏ rơi. 15 phút tạm xa nằng đối với hẳn dài như 15 ngày đằng đẳng. Thấy nằng, mặt hẳn sáng rực.

Hẳn nâng ly rượu, nói với nằng, giọng tha thiết:

— Đây là ly thứ 5 của tôi đêm nay. Tôi sẽ uống thật say để đánh dấu cuộc gặp gỡ giữa Susu và tôi.

Thu Thu rót thêm vodka cho hẳn :

— Còn hân hạnh nào bằng.

Bun vich nốc cạn một hơi. Tuy nhiên, vừa uống hẳn vừa liếc nhìn cửa phòng rửa mặt.

Sisumang khoan thai bước ra, tầm mắt phóng về phía Thu Thu chạm đúng nhãn quang tóe lửa của Bun vich. Thu Thu rùng mình khi nghe Bun vich hỏi gặng :

— Susu quen gã đại tá kia phải không ?

Thu Thu vờ vĩnh :

— Đại tá nào ?

Nàng định nình đánh lừa được Bun vich. Song hẳn đáp lại bằng tiếng thở dài áo não, chừng tỏ là hẳn đã biết :

— Susu là mỹ nhân, đàn ông chạy theo chỉ là chuyện dĩ nhiên. Tôi không dám dò hỏi, vì đầu sao...

Bun vich ngưng bật. Thu Thu ôm chai rượu vodka giữa hai bàn tay, vẻ mặt bứt rứt. Bun vich lại thở dài :

— Tôi chỉ ăn hận một điều : nếu Susu không phải là nhà bác học tối cần cho Trung tâm tôi đã

mời về Hà nội. Tôi chán ngấy cuộc sống tù túng ở đây rồi.

Thu Thu chộp lấy cơ hội :

— Chính tôi cũng không thích ở đây. Tôi yêu cầu đi Sầm sơn nghỉ mát sao Vích chưa đưa tôi đi.

Bun Vích bâng khuâng nhìn ly rượu sủi bọt lẫn tăn :

— Khó lắm. Nhưng để tôi vận động xem.

Đèn điện mờ dần. Âm nhạc vang lên một tiết điệu cuồng loạn. Bun vích đang cúi húi rót rượu thì Sisumang đã đến trước bàn, nghiêng mình :

— Xin bà cho phép.

Thái độ liêu lĩnh của Sisumang làm Thu Thu bàng hoàng. Bun vích ngược cặp mắt đỏ ngầu nhìn Sisumang. Gã đại tá Lào cũng nhìn lại một cách thách thức. Không khi căng thẳng, tưởng như chỉ cần một đóm lửa là câu lạc bộ có thể nổ bùng thành đám cháy lớn. Hai người đàn ông si tình đã đối diện nhau grôm grôm, chờ cơ hội để xé nát nhau ra từng mảnh.

Thì ngay khi ấy có tiếng cất lên :

— Xin lỗi ông, Susu đã giành bản này cho tôi từ lâu.

Thu Thu ngoảnh lại.

Người vừa lên tiếng là Tôtô, anh chàng bác học người Nga làm cùng chỗ với nàng. Tôtô khoe mình trong bộ âu phục hợp thời trang, bằng hàng nâu nhạt, nổi bật màu đỏ tươi của chiếc cà-vạt Ba lê trên sơ mi ni-lông trắng nõn.

Bun vích và Sisumang cũng ngoảnh lại. Không khi đã căng thẳng trở nên căng thẳng thêm. Ba người đàn ông cùng lao đầu vào vòng chiến đấu.

húc. Sớm muộn họ phải dùng võ lực để độc chiếm người đẹp.

Sisumang lừ lừ tiến về phía Tôtô, giọng sắc như dao cạo :

— Ông làm rồi. Bà Susu đã dành trước cho tôi.

Tôtô há miệng phản đối :

— Không...

Hắn không có thời giờ nói hết. Quả đấm ghê gớm của Sisumang đã giáng giữa miệng. Trông cách tấn công, Thu Thu biết Sisumang là võ sĩ quyền Anh có hạng.

Gã đàn ông mảnh khảnh ngã nhào xuống sàn. Sisumang ung dung rút thuốc ra hút.

Bun vích xô ghế hăm hăm đứng dậy. Thực khách trong câu lạc bộ đều nhao nhao.

Cử chỉ đàn anh, Sisumang khoác tay Thu Thu ra ngoài sân nhảy. Bun vích ngăn lại :

— Đại tá chỉ có thể ăn hiệp một nhà khoa học gầy ốm. Đại tá đừng hòng bắt nạt tôi.

Sisumang cười nhạt :

— Tôi không muốn sinh sự với đại tá.

Bun vích quắc mắt :

— Vậy đại tá buông bà Susu ra.

Sisumang giả vờ ngạc nhiên :

— Xin lỗi, té ra bà Susu là vợ của đại tá.

Mặt Bun vích đỏ lôm vì giận dữ :

— Không phải.

Sisumang điềm nhiên :

— Ồ, nếu bà Susu không phải là vợ của đại tá thì tôi được toàn quyền mời khiêu vũ, đại tá không thể can thiệp.

— Tôi có quyền can thiệp.

— Đại tá ơi, ở Trung tâm này ai cũng khiếp sợ uy danh, riêng tôi thì không. Trong đời, tôi chưa biết sợ ai, đầu đối thủ của tôi là đại tá Bun vích của sở KGB.

Bun vích vung tay lệnh đánh thì Sisumang cười ré lên :

— Tôi không dám khinh thường tài nghệ của đại tá, vì ít ra đại tá đã tốt nghiệp một trường huấn luyện hữu danh ở Mạc tư khoa. Song, tôi xin phép nhắc lại là tôi cũng ở trường ấy mà ra, và hơn thế nữa, tôi lại là đại diện nhu đạo. Thưa đại tá, cấp bậc của tôi là đệ tứ đẳng. Đại tá muốn độ sức với thất lưng đen đệ tứ không ? Tôi tin là không, vì nếu tôi không làm đại tá mới là đệ nhị.

Bun vích gầm lên :

— Chúng ta sẽ thanh toán vụ nhục mạ này bằng dao găm, hoặc bằng súng lục.

Sisumang nhún vai :

— Sẵn sàng. Lâu nay, chưa được dùng võ khí. Lâu nay, tôi lại chưa có dịp giết người. Nếu đại tá muốn, tôi xin lãnh tôn ý tức khắc. Nào, mời đại tá sửa soạn.

Bàn tay run run, Bun vích lẳng lẳng cỡi áo ngoài. Sisumang ném điều thuốc cháy dở xuống đất, rồi cho tay vào túi rút súng, kiểm lại bi đạn. Thu Thu trở mắt nhìn hai gã đàn ông khác chủng tộc đang bị cơn ma tinh ái làm cho mù quáng và ngu dại.

Bỗng một tiếng quát rền vang :

— Bun vích, Sisumang !

Sisumang huýt miệng :

— Luy xốp.

Thiếu tướng Luy xốp từ ngoài cửa tiền nhanh vào, án ngữ giữa hai người. Giọng Luy xốp trầm trầm :

— Tôi tin rằng nhiệm vụ của hai đồng chí ở đây còn quan trọng hơn vụ tử thi này nhiều. Yêu cầu hai đồng chí chấm dứt cãi vã từ phút này. Công việc trên hết. Hòa khí trên hết. Cơ hội tốt sẽ đến cho địch nếu chúng ta không chú trọng đến công việc và cố gắng bảo tồn hòa khí.

Lời nói của Luy xốp như cơn gió mát ùa vào gian phòng nóng nực. Bun vích mặc áo vào. Luy xốp nhìn Thu Thu :

— Thay mặt ban chỉ huy, tôi thành thật xin lỗi bà. Hẳn bà không lạ gì phản ứng của nam giới chúng tôi đối với đàn bà đẹp. Phương chi bà lại là tuyệt thế giai nhân.

Thu Thu nín thinh không đáp. Hàng chục cặp mắt thêm khát vẫy chặt lấy nàng.

Luy xốp nói tiếp :

— Thôi, thế là xong. Mời bà về với tôi.

Trời tối mờ mờ. Chiếc xe sơn đen sang trọng của Luy xốp đậu sẵn ngoài cầu lạc bộ. Luy xốp nhã nhặn mở cửa mời Thu Thu lên. Như cái máy, nàng dựa lưng vào đệm, không thốt nửa lời.

Tài xế lao xe trên con đường trơn bóng.

Lúc Thu Thu về đến biệt thự, đồng hồ tay đã chỉ nửa đêm. Luy xốp diu nàng lên tam cấp, đoạn cáo từ. Một lần nữa, hẳn lại xin lỗi :

— Tôi hy vọng bà đã quên cảnh đáng tiếc xảy ra tại cầu lạc bộ. Anh em quân nhân xa nhà đã lâu, thường có cử chỉ khiếm nhã. Sự lộn xộn này sẽ

phương hại cho công cuộc thí nghiệm. Tôi hoàn toàn tin cậy ở bà. Và tôi tin chắc bà sẽ giúp chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Luy xếp quày quả ra xe. Thu Thu mở cửa phòng khách, tâm thần băng khuáng như vừa xem một phim hay.

Bên ngoài đèn đêm xanh nhạt, Lisa đang ngồi đọc sách. C cuốn sách dày cộm mở trên đùi người tớ gái là một thiên khảo cứu công phu về vũ trụ tuyến do một nhà khoa học Tây phương lỗi lạc biên soạn. Hàn lâm viện khoa học Xô viết đã phiên dịch sang Nga ngữ, và xuất bản riêng cho giới nghiên cứu khoa học. Mônica đã có một cuốn. Mật vụ KBG không thể ngờ được rằng Trung ương tình báo Mỹ CIA đã dùng cuốn sách khoa học này làm chìa khóa mật mã cho các cuộc thông tin bằng điện đài.

Nghe động, Lisa gấp sách lại:

— Chào bà. Bà về hơi muộn.

Người nữ tỳ thường có lối nói quen thuộc và thân mật đối với gia đình bác sĩ H. Thu Thu nhún vai đáp:

— Tôi bị đại tá Bun vich giữ lại dùng cơm tối. Mãi gần nửa đêm mới thoát về được. Lisa sửa soạn nước tắm cho tôi chưa?

— Thưa bà, rồi.

Thu Thu đứng nguyên trước giường, từ từ cởi bộ quần áo. Cửa ra vào đều đóng kín Mônica thường có thói quen tắm đêm trước khi đi ngủ, và thường cởi quần áo trước giường.

Thu Thu vút đồ lót mình hỗn độn trên đệm. Trước khi khoác áo tắm, nàng tự ngắm trong

gương một phút. Cửa đóng hay mở, nàng không cần. Và lại, nếu có một cánh cửa bỏ ngõ cũng chẳng sao. Trong thâm tâm, nàng muốn phòng ngủ mở toang, mặc cho những con mắt thèm thường dìn vào. Trong đời gián điệp, lấy sắc đẹp làm khí giới giết người, nàng đã nhiều lần biểu diễn đường cong tuyệt mỹ trước gương, trong căn phòng lạ, cốt cho kẻ si tình nhìn trộm phải mê mẩn tâm thần.

Nước chảy rào rào trong phòng tắm, Hơi nóng bốc lên nghi ngút. Thu Thu vốn thích nước hoa Buộc vin. Mỗi khi tắm, nàng xịt đầy Buộc vin. Tuy nhiên nàng phải tạm bỏ thói quen đài các này vì nữ bác sĩ Mônica không ưa mùi Buộc vin thơm hắc như nàng.

Làn nước ấm mơn man da thịt, nàng nhắm nghiền mắt, quên thực tại phũ phàng trong một phút sung sướng.

Song thực tại phũ phàng vẫn tới.

Lisa dẳng hẳng một tiếng báo hiệu. Thu Thu ngoảnh ra. Người nữ tỳ vẩy nước lạnh chảy ù ù trong la-va-bô, tuy không cần tới.

Thu Thu biết Lisa muốn nói một câu chuyện kín đáo. Tiếng nước chảy sẽ làm bộ phận ghi âm của địch — nếu có — phải bất lực. Nàng nhanh nhẹn bước ra ngoài bồn tắm song vẫn để nước chảy. Kinh nghiệm nghề nghiệp dạy nàng rằng Mônica đã có những dụng cụ điện tử bén nhạy có thể ghi âm được nếu chỉ mở một vòi nước. Muốn ngăn cản, phải mở hết các vòi nước trong phòng tắm.

Lisa cầm sẵn khăn mặt bông để lau khô

cho nàng. Vừa lau, Lisa vừa thuật lại bằng giọng đều đều những việc xảy ra trong khi Thu Thu đi vắng.

Thu Thu lắng tai nghe, không ngắt lời. Người hầu gái kết luận :

— Rất tiếc là tôi không thể tiếp xúc với vệ tinh viên thông vào giờ đã định. Từ nãy đến giờ, tôi rất nóng ruột. Chắc có biến cố quan trọng nên Sài Gòn mới dùng mật ngữ báo nguy đặc biệt. Chị đoán được việc gì không ?

Thu Thu đáp :

— Không. Tuy vậy, tôi cũng lo ngại như chị. Về phần tôi, sự bầu khoản này rất chính đáng. Vì Sisumang đã gặp tôi..

— Sisumang...

— Vâng. Sớm muộn, hẳn sẽ biết tôi là Mõna giả hiệu. Vì Mõna đáp phi cơ thẳng từ Mạc tư khoa tới, còn tôi, tôi lại gặp hẳn trên máy bay từ Vạn tượng đến Hà nội. Tôi nói dối hẳn là rồn qua Lào thăm bạn, nhưng tôi không tin là hẳn bị lừa. Dầu sao hẳn cũng là sĩ quan phản gián giỏi. Cho nên tôi phải đánh bài liều. May ra ái tình làm hẳn mê muội, không phân biệt được phải trái nữa. Nếu không..

Lisa thở dài :

— Riêng một việc gặp Sisumang đã nguy rồi, lại thêm vụ người lạ lên vào nhà nữa. Có lẽ chúng ta nên nghĩ đến phương kế thoát thân ngay.

Thu Thu buộc tóc bằng sợi băng-đỏ màu hồng .

— Chị để tôi tính lại xem. Lát nữa, Sisumang đến đây.

· Lisa tắt nước.

Căn phòng trở lại yên tĩnh như thường lệ. Bên ngoài trời đã khuya. Thu Thu trèo lên giường, ngoan ngoãn cho Lisa kéo chăn tới cổ. Nàng nhắm mắt lại. Toàn thân nàng mỗi mạt lạ thường. Nàng mới đến Trung tâm chưa được một ngày mà bao biến cố rồn rập xảy ra. Nàng cần bù lại bằng một giấc ngủ dài.

Người nữ tỳ trung thành đã khóa cửa, và nằm xuống đi vắng ở phòng khách. Trong khoảnh khắc, Lisa ngáy đều. Nghe tiếng ngáy, ai cũng lầm Lisa là tờ giấy thực thụ, xuất thân từ giai cấp bình dân.

Đúng ra, Lisa không bao giờ ngáy òn. Là y sĩ, thuộc thành phần trí thức, nàng hội đủ điều kiện của một thiếu phụ thượng lưu, biết giữ gìn lời ăn tiếng nói, và đặc biệt là biết thở nhẹ trong giấc ngủ. Sở dĩ nàng ngáy như sấm là theo lệnh của ban chuyên môn Trung ương Tinh báo C.I.A.

Người nữ tỳ làm việc lao động quần quật suốt ngày không thể ngủ bình lặng, trang nhã như bà chủ sống trên nhung lụa. Lisa cần ngáy xô bồ để hợp với vai trò hạ lưu của nàng. Trước khi giả trang làm gia nhân cho bác sĩ H. nàng đã được giải phẫu thẩm mỹ. Nếu mọi người đàn bà trên thế giới chịu giải phẫu để được đẹp thêm thì Lisa lại tìm cách giảm bớt nhan sắc, già thêm 15 tuổi, có dáng đi chậm chạp, vụng về, và tiếng ngáy òm òm của người lao động.

Nghĩ đến cuộc giải phẫu của Lisa, Thu Thu se se mỉm cười. Mọi điệp viên hữu danh từ đông sang tây đều phải nằm dài, ít nhất một lần, trên